

Uddrag af Mediekommissionens betænkning om et øget dansk TV-udbud (betænkning nr. 986, 1983. Side 21–22.

Kapitel III

Tekniske forudsætninger for etablering af nye TV-kanaler

III. 1. Det eksisterende TV-sendernet

De TV-sendere, der i dag rundspreder TV-programmer, er VHF-sendere. I henhold til den internationale frekvensplan sendes i frekvensbånd I (47–68 MHz) og frekvensbånd III (174–223 MHz).

I Danmark findes i alt 10 hovedsendere og 24 hjælpesendere. Hovedsenderernes placering og dækningsområder er skitseret på et kort side 22. Senderne etableres og drives af P & T, og Danmarks Radio betaler løbende en afgift, svarende til de faktiske udgifter. I dette beløb er der taget hensyn til, at stationsbygning, masteanlæg og personale i væsentligt omfang udnyttes til andre af P & Ts teletjenester, hvilket medfører betydelige samfundsøkonomiske fordele.

Afgrænsningen mellem de enkelte senderes dækningsområde kan ikke angives nøjagtigt. Det forekommer ofte, at der inden for en senders dækningsområde modtages TV fra en nabosender. Det er derfor kun muligt at give et groft indtryk af en mulig opdeling af landet i regioner med de nuværende sendere som basis.

III. 2. Frekvensmæssige forudsætninger

Ved en international frekvensaftale, den såkaldte Stockholm-plan fra 1961, er der reserveret frekvensmuligheder for to nye danske landsdækkende TV-kanaler. Sendernet for et TV-2 og TV-3 vil skulle etableres med UHF-sendere i bånd IV/V (470–790 MHz).

Da en senders rækkevidde er noget mindre i UHF-området end på VHF (den nuværende TV-kanal), kræves der til landsdækning 16 hovedsendere samt et endnu ikke opgjort antal hjælpesendere.

Med 18 hovedsendere kan sendernet tilpasses amtsstrukturen med henblik på en programmæssig opdeling. Hvert amt vil her-

ved kunne forsynes med eget program udsendt over mindst én sender.

Det skal bemærkes, at de frekvensmæssige muligheder for to nye landsdækkende TV-kanaler ikke kan opretholdes, såfremt der etableres programmæssigt uafhængige lokale TV-sendere. Det skønnes muligt at sikre frekvenser for én landsdækkende kanal samtidig med et antal små lokale sendere i ikke-overlappende geografiske områder, men spørgsmålet kan ikke afgøres endeligt, før disse senderes placering er kendt og den nødvendige frekvenskoordination med nabolandene er gennemført.

Det skal bemærkes, at de frekvensmæssige muligheder for et landsdækkende TV-3 ikke kan opretholdes, såfremt der etableres programmæssigt uafhængige lokale TV-sendere, jfr. mediekommissionens betænkning om kabelproblematikken (bet. 974/83, side 23).

Ved den nævnte frekvensplanlægning i 1961, som også danner grundlaget for den løbende koordination af ændringer til planen, har alle lande haft den målsætning at opnå det størst mulige antal landsdækkende TV-programmer. Den enkelte stations dækning omfatter derfor kun de geografiske områder, hvor der fra senderen kan præsteres et så kraftigt signal, at modtagning er mulig med sædvanlig antenneinstallation hos den enkelte fjernseer. Derved får man en teknisk/økonomisk optimering af dækningen og den mest effektive udnyttelse af det disponible frekvensspektrum.

Planen danner således et fast sammenhængende mønster over hele Europa, og kun meget lokalt virkende ændringer er mulige. Fjernmodtagning har i princippet hverken under planlægningen eller senere været en anerkendt mulighed. Et eventuelt hensyn til en sådan mulighed ville have medført en